

linger; målene var ifølge udenrigsminister Pineau 1) streng gennemførelse af principet om lige ret for hele Algiers befolkning, 2) tilsikring af sameksistens for alle befolkningsgrupper i landet med skyldig respekt for disses legitime rettigheder, 3) tilvejebringelsen af en „algiersk enhed“, men med „magten til at mægle“ permanent hos Frankrig for at forhindre den ene samfundsgruppes undertrykkelse af den anden samt endelig 4) et hjælpeprogram for den fortsatte økonomiske og sociale udbygning af det moderne Algier.

Den syriske repræsentant, F. Zeineddine, der fik ordet som næste hovedtaler, imødegik den franske udenrigsministers udtalelser i et omfattende indlæg, hvori han bl. a. hævdede, at Algier indtil den franske invasion i 1830 havde været en national politisk enhed, og at Frankrigs tilstedeværelse i Algier stedse havde været uden retsgrundlag. Det statsretlige forhold mellem de to lande havde aldrig været klart, idet Algier hverken kunne betragtes som hørende til den franske union eller var integreret i Frankrig. Han angreb kraftigt den franske politik i Algier og gjorde gældende, at denne havde været ensbetydende med tilintetgørelse af arabisk kultur og nationalitet og udnyttelse af landets ressourcer til udelukkende fordel for Frankrig selv og det franske mindretal. Bestræbelserne for at „assimilere“ den algierske befolkning havde f. eks. medført lukning af de fleste arabiske skoler og højere læreanstalter, og økonomisk udbytning havde blandt andet resulteret i koncentration af den frugtbare jord på franske hænder.

Taleren skitserede et program til løsning af Algeriekonflikten. Det første skridt måtte være en fransk anerkendelse af Algiers ret til fuldt ud at udøve sin suverænitet under forpligtelse til at anerkende og garantere de franske kolonisters legitime rettigheder. Det andet skridt skulle være dannelsen af en provisorisk regering, der indadtil kunne udøve de administrative funktioner og udadtil kunne indlede forhandlinger med Frankrig om uafhængighed og eventuelle „aftalemæssige“ forbindelser med dette land samt om en våbenstilstand. For det tredje skulle der vælges en algiersk nationalforsamling, og endelig, for det fjerde, skulle denne forsamling og det franske parlament god-

kende eventuelle aftaler om forbindelser med Frankrig. Den syriske delegerede, der kunne oplyse, at den algierske frihedsbevægelse ville være rede til at tiltræde et sådant program, mente, at FN kunne komme til at spille en væsentlig rolle ved dets gennemførelse.

Den videre debat i udvalget var i væsentlig grad præget af indlæg fra de arabiske lande, og herunder i første række Tunis, Marokko, Irak og Ægypten.

Storbritanniens, Canadas, Australiens og New Zealands indlæg var kortfattede og støttede alle den franske påberåbelse af pagtens art. 2, stk. 7 (FNs manglende kompetence). De gav udtryk for tillid til den franske regerings ønske om og evne til at gennemføre det liberale program, som den havde udarbejdet. Også den amerikanske delegerede hilste det franske forslag om våbenstilstand og derefter frie valg velkommen.

Under debatten forelagdes 3 forskellige resolutionsudkast, et af 18 afrikanske og asiatiske magter støttet forslag, der, skarpt vendt mod Frankrig, opfordrede Frankrig og det algierske folk til at påbegynde øjeblikkelige forhandlinger med det formål at standse fjendtlighederne og nå en fredelig løsning i overensstemmelse med FN-pagten og i denne forbindelse anmodede generalsekretæren om at være parterne behjælpelig ved disse forhandlinger og afgive beretning til næste plenarforsamling.

Dette forslag, der kom først til afstemning i det politiske udvalg, forkastedes med 34 stemmer mod 33. Alle fem nordiske lande stemte imod.

Der var endvidere af en række latin-amerikanske lande fremsat et forslag, der underhånden var accepteret af Frankrig. Dette forslag gik ud på, at plenarforsamlingen samtidig med at udtrykke håbet om, at en fredelig og demokratisk løsning på Algierspørgsmålet ville blive fundet, skulle beslutte for nærværende ikke yderligere at diskutere dette spørgsmål.

Dette resolutionsforslag, som kom til behandling efter forkastelsen af 18-magtsforslaget, vedtoges med 41 stemmer for, herunder alle de nordiske lande, medens 33 stemte imod og 3 afholdt sig fra at stemme.

Udvalget behandlede yderligere et resolutionsforslag fremsat af Japan, Philippi-